

ANTONI MARQUÈS
Res és el que sembla

Del 11 de gener al 2 de març de 2019

L'exposició que presento a la Galeria Cànem és una selecció dels treballs dels dos darrers anys. El títol "Res és el que sembla", que correspon a una de les obres de la mostra, té una lectura intencionadament equívoca. D'aquesta manera, en la majoria de les obres presentades, hi ha aquesta ambigüitat.

Nodrint-me de fonts diverses de la cultura: l'art plàstic, la literatura, la poesia, el cinema, la música o l'erotisme, em proposo realitzar unes obres amb la capacitat de molestar, provistes d'unes lectures complexes. Crec que si una obra pot ser explicada no val la pena realitzar-la. Així, la incoherència, l'ambigüitat i la provocació del gust establert és una part fonamental en el meu discurs. Només arriscant al màxim és lícit fer una obra.

En aquesta exposició les obres tenen un component autobiogràfic. He recuperat unes fotografies familiars, des de la foto molt antiga d'una meva rebesàvia a la del meu fill. O bé una imatge de l'École des Beaux-Arts de París on vaig estudiar. O un munt de catàlegs d'ARCO. Hi ha elements que he utilitzat al meu taller com són: un tamboret o una butaca, i algun objecte familiar, des d'una vaixela, un respall d'una cadira o una comuna. També es poden veure dos quadres, pintats a l'oli, un paisatge amb la muntanya del Pedraforca al fons, cim emblemàtic a Catalunya i una marina de Llançà, poble de la costa Brava. Tots dos pintats per un meu tiet i que estaven a casa dels meus pares. Així com una petita reproducció d'una Icona del S. XIV "Crusifix" que està al Museu Bizantí d'Atenes que té les mides de 120 x 100 cm, el meu en té 30 x 22 cm.

Les fotografies originals han sigut ampliades i retocades, a sobre hi he incorporat un element pertorbador que distorsiona la imatge original, però suggereix nous i múltiples diàlegs, creant una nova obra. Aquest element és una mena de pom - això és el que recorda- de diferents mides, realitzat amb escaiola i pintat amb goma laca, aquests dos materials els utilitzo freqüentment en el meu treball. Aquesta forma ha sorgit d'unes peces anteriors que es titulaven "Penetrables", doncs eren uns forats realitzats sobre una superfície plana i que són similars a les quatre peces-relleu realitzades en resina de polièster tenyides de diferents colors, que es mostren en aquesta exposició i que es diuen "Vida activa".

Els anomenats poms són el resultat d'omplir aquest buits amb escaiola, són uns poms que no compleixen la seva funció d'obrir ni de tancar i menys d'estirar, s'han convertit en un element distorsionador que interfereix o oculta la imatge o objecte sobre el que està.

Per acabar la mostra, hi ha unes obres que tenen una intenció provocadora. Una simula el banc d' un museu per poder reposar i, en canvi, a sobre està ple de fils elèctrics molt fins, recobert per una tapa de metacrilat transparent i, a sota, hi ha una sabata meua. Un altra obra ret un petit homenatge a l'obra d'Ubu Roi d'Alfred Jarry, a la seva primera paraula quant comença l'obra teatral amb l'exclamació "MERDE"; consta d'una gibrella en el seu moble i un quadre amb el seu contingut.

Aquesta exposició s'ha realitzat un any i mig més tard a causa d'un greu accident, em vaig trencar els dos peus per una caiguda. És la reproducció del meu peu sobre un vell tamboret de dormitori, "és com un exvot", que diu la Pilar Dolz.

Antoni Marquès

6 d'octubre de 2017 (dia de la República) / 2 de gener de 2019

Antoni Marquès, Sabadell 1956. Va estudiar en l'Escola Massana de Barcelona i en l'Ecole Nationale Supérieure de Beaux-Arts de París, i amplia estudis a Praga.

Ha fet exposicions personals al Museu d'Escultura de la Fundació Vila Cases, al Centre d'Art Tecla Sala de L'Hospitalet del Llobregat, al Museu d'Art de Sabadell, a la Galeria Moriarty de Madrid, a la galeria Cànem de Castelló, a la Galeria Balaguer de Barcelona, a la Galeria Berini de Barcelona, a la Galeria Cavecanem de Sevilla, a la Galeria My Name's Lolita Art de València, a la Galeria Fucares d'Almagro, a la Galeria Buades de Madrid, a l'Institut Francès de Barcelona, al Centre Regional des Oeuvres Universitaires de Paris i al centre de Lectura de Reus a Tarragona. A més de nombroses exposicions col·lectives tant a Espanya com en altres països. Té obra en moltes col·leccions públiques i privades com la Col·lecció Hubert Neumann de Nova York, La Col·lecció d'Art Contemporani Fundació La Caixa de Barcelona, Fundació Vila Cases del Museu de Escultura de Palafurgell de Girona. Col·lecció Coca-Cola de Madrid, Museo de Bellas Artes de Álaba (Vitòria), Museu d'Art de Sabadell, Col·lecció Rafael Tous, Barcelona, Col·lecció Banc de Sabadell, Universitat Autònoma de Barcelona, Centre d'Art Tecla Sala de L'Hospitalet del Llobregat, entre d'altres. També hi ha escultures seves en llocs públics com la de la Fundació Caixa Sabadell, la del Valle de Hecho a Osca i la de l'Ajuntament de Sabadell al Parc de Catalunya.